

**Naše labradorka Berta se narodila krásného a slunečného dne 11. srpna 2014 naší Klee. Hned od první chvíle, co jsem ji měla v ruce, jsem věděla, že ona bude naše bláznivka milovaná. Vždy byla akční až k zbláznění a její aktivita ji pozvedla až na šéfkou naší smečky.**



## SMUTNÝ PŘÍBĚH **BERTIČKY**



**T**ento smutný příběh začíná 16. ledna 2019, kdy jsme byli na krytí za psem Matesem. Vše proběhlo krásně spontánně a v únoru nám doktor potvrdil, že Bertička čeká miminka.

Na sonu bylo vidět 9 kuliček.

Po půlce březosti se Bertě občas stalo, že se počůrala, a bylo to veliké množství moči. To se mi nezdálo a se vzorkem moči jsem se vydala do veterinární laboratoře. Nález v moči byl jen malý a prý odpovídal nálezu březí feny.

Dne 20. března nastal den D. V poledne odtekla plodová voda – opět obrovské množství a pak se nedělo nic. V 16 hodin jsem raději vyrazila na kontrolní sono, kde bylo vše v pořádku, štěňátka byla živá a srdíčka ťukala.

Po 19. hodině se narodil první pejsek (drobeček, měl 290 g) a po odsátí celkem spolupracoval, po 21. hodině mrtvý pes (260 g), další klučík byl živý (310 g) a pak opět mrtvý pejsek (260 g). Po 23. hodině se narodila fenečka (300 g) a po ní další (285 g). Pak se nedělo nic, stahy ustaly a Bertička šla spát – věděli jsme však, že v sobě má minimálně ještě 3 štěňátka. S ohledem na úmrtnost štěňat jsme porod nechtěli prodlužovat a vyrazili jsme k naší lékařce. Po cestě se v autě narodila jedna fenečka, kterou jsem oživovala. Na veterině jsme viděli ťukající srdíčko a vzhledem k tomu, že stahy nepřišly ani po oxytocinu, rozhodli jsme se pro císařský řez. Z dělohy byla vyjmuta mini fenečka (140 g), jejíž první nadechnutí bylo i poslední, a vedle ní byl ještě mrtvý pejsek se stejnou hmotností.

Po tomto zážitku jsme věřili, že máme vše špatné za sebou, ale netušila jsem, že to nejhorší nás ještě čeká.

Bohužel štěňátka neměla dobrý sací reflex, a tak jsem je od prvních hodin života krmila každou hodinu zpočátku kapátkem. Bertička o ně pečovala jako správná máma, ležela u nich, čistila je a zahřívala. Bylo to zoufalé období, a o to více, když nám 5. den zemřel prvorozený pejsek.

Zůstala nám tedy 4 psi miminka: 3 holčičky a jeden klučík.

V tu dobu jsem kontaktovala majitelku otce našich štěňat s tím, že se mi to celé nezdá a zda neví u svého psa o nějakém zdravotním problému. Poprosila jsem ji, zda by ho nechala otestovat, abychom zjistili, kde je možný problém.



**U psa se prokázala mykoplazma. Pes předtím kryl jejich domácí fenku, která byla pozitivní na streptococcus canis (toto vím jen od majitelky psa, žádné laboratorní výsledky jsem neviděla).** Naše štěňátka pomalu začala růst, začali jsme s příkrmy, ale stále měla můj 24hodinový dohled. Mezitím jsme je seznámili s jejich skvělými rodinami a malí po půlce května odjeli do nových domovů.

**Těžký příběh měl hezký konec, ale pořad to není to nejhorší, co nás potkalo...**

Na základě zdravotních výsledků týto našich štěňat jsem 21. května vzala Bertičku a naší nejstarší Kleu na kontrolu jaterních a ledvinových hodnot.

Navečer mi zvoní telefon a naše paní

doktorka mě vážným hlasem vyděsila. Klea má vše v naprostém pořádku, ale **Berta měla 4x vyšší hodnoty urey a kreatininu, což značí o velmi akutním stavu – selhání ledvin.** Hned další den začal kolotoč vyšetření, dostávala každý den infuze. Má tenké žíly a každá infuze jí kapala 2-3 hodiny, občas žilka praskla a tak se musela napichovat znovu. Berta byla však trpělivá. Dorazily i výsledky výtěrů a bohužel zlé zprávy pokračovaly. **Berta je pozitivní na mykoplazmu a streptococcus.** Již se začíná rýsovat, proč štěňátka měla tak hrozný problémy a proč jich tolik zemřelo.

Abychom zlikvidovali streptokoka, který ji způsobil zánět v močových cestách, byla jí nasazena šetrnější antibiotika, která ale po 10 dnech vůbec nezabrala. Musela tak dostat velmi silná, která sice zničila streptokoka, ale bohužel zase ještě více poškodila již tak velmi nemocné ledviny. Mykoplazmu léčit nebudeme, jsou na ni třeba silná antibiotika podávaná dlouhodobě a to by Berta již nevládla.

Na tomto hrozném příběhu je aspoň jedno pozitivní: není to genetický problém, takže ani Bertina dcera Jenny, ani její poslední štěňata tyto nemoci nebudou přenášet.

Nastala velmi zásadní změna stravy – z masa jsme museli přejít na veterinární dietu. Dostává Pronefru, kterou nemá ráda, bere Renalvet na podporu funkce ledvin. Někdy jí, někdy jídlo odmítá. Snažím se jí dopřát, aby jedla alespoň něco. Nyní již víme, že Bertička nebude žít dlouho, její ledviny jsou poškozeny na 70-80 %.

Tento příběh jsem sepsala proto, aby čtenáři věděli, co vše se při krytí může stát. Není vše tak jednoduché, bohužel tyto nákazy mezi zvířaty jsou a mohou mít až fatální důsledky.

Pro naši rodinu je nemoc naší Berty tragédií. Uděláme vše pro to, aby až do konce svého života byla šťastná, milovaná a mezi svými. Až přijde čas, nebudeme ji trápit.

**Vladimíra Balšánková**